

[Holdgaard.]

det, J. C. Christensen i sin Tid betegnede som meget forkasteligt, dette Kopskat-princip. Vi fra vor Side tror ikke, det gaar an at gaa videre af Hensyn til disse Befolkingsklassers Bæreevne end her foreslaaet: at man nøjes med at kræve, at Folk holder sig forsikret mod Følgerne af Sygdom i Arbejds- og Manddomsaarene; naar de gør det, saa har de Ret til denne vederlagsfri Aldersrente, naar de naar den i Loven fastsatte Alder.

Jeg vil gerne atter i Aar fremhæve det Fremskridt, som jeg mener ligger i disse faste Takster, der er sat i Lovforslaget, og som efter min Mening er mere i Overensstemmelse med Leveomkostningerne i de forskellige Dele af Landet. Jeg er af den Opfattelse, at det ikke vilde være uforvarsomt, om man gik videre i den Retning, men det kan der selvfølgelig være delte Meninger om. Forholdstillene er jo nu, efter den gældende Lov, som 100 til 80 og 60, efter Forslaget som 100 til 85 og 70. Dette virker saadan, at Taksterne bliver sat 4 pCt. op for Københavns Vedkommende, for Købstædernes Vedkommende 12 pCt. og for Landdistrikternes Vedkommende 25 pCt., og dette betragter jeg som et uhyre Fremskridt, fordi det i langt større Udstrækning rammer det rigtige med Hensyn til Leveomkostningerne i de forskellige Dele af Landet. Jeg glæder mig for saa vidt ogsaa, som jeg forstaaer, at det ærede Medlem Hr. Krag er en Tilhænger af dette, jeg glæder mig derover, fordi det i Fjor var umuligt fra Venstres Ordfører at faa en Udtalelse om, hvorvidt man var enig i dette eller ej. Det, som var det væsentligste i Fjor, var egentlig det, at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen beklagede sig saa meget over en stakkels Kvinde her i København, som kun vilde faa 7 Ø. daglig i Forhøjelse ifølge det af Ministeren fremsatte Lovforslag, og disse 7 Ø. har jo kostet mange Penge, kan man sige, megen Tryk-svæerte rundt omkring i Venstres Blade. Men det var det ærede Medlem Hr. Krag for klog til at opholde sig ved, det forstaaer jeg meget vel.

Med Hensyn til Ventetillæget, som er nedsat fra 10 til 5 pCt., hørte vi atter i Gaar de samme Indvendinger fra det ærede Medlem Hr. Krag, som vi har hørt adskillige Gange før her i Tinget, hvordan det vilde bevirke, at Livsforsikringsagenterne blev sluppet løs paa disse gamle Mennesker. Ja, det er muligt, at det ærede Medlem har mere Forstand paa dette; han sagde selv i Forgaars, at han var i nogen Maade i nøje Forbindelse eller i nøje Kontakt med

disse Kredse, og derfor maa han vel nok kende noget til, med hvilken Iver man eventuelt vil kaste sig over disse gamle Mennesker for at faa dem til at tegne en Forsikring i Stedet for. Men jeg forstaaer nu alligevel ikke rigtig det ærede Medlem Hr. Krag's Standpunkt, naar han i samme Forbindelse udtalte, at han, førend hele Lovforslaget blev gennemført, vilde forlange at høre de forskellige Organisationer, som dette Forslag maatte vedrøre. Jeg forstaaer det ikke rigtig, da det ærede Medlem Hr. Krag jo ikke er uvidende om, at Sogneraadsforeningerne enstemmig har vedtaget en Henstilling om, at hele dette Ventetillæg blev strøget, idet Sogneraadsforeningerne hævder, at man har gjort den Erfaring i det praktiske Liv, at de ikke har virket efter deres Hensigt, da det i overvejende Grad kun var de velstillede, dem, der ikke trængte saa haardt til Aldersrente, der fik Del i dette, saa at man ikke havde naaet det, man havde tænkt sig, med denne Bestemmelse, nemlig at ansøre til Sparsommelighed. Denne Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Krag staaer ikke godt i Samklang med hans Udtalelse om, at man skal høre netop disse Organisationer, naar der her er et Punkt, hvor man har hørt dem, og det ærede Medlem dog ikke vil følge den Udtalelse, de har fremsat.

Saa er der Spørgsmaalet om Fradragsreglerne og det, der staaer i Forbindelse dermed. Derom gjorde det ærede Medlem Hr. Krag mange Bemærkninger. Han var bekymret over, at der var nogle med store Indkomster, der vilde komme ind under Loven. Deroverfor vil jeg gerne sige, at der ligger den store Vanskelighed ved baade at yde de daarligst stillede en forsvarlig Rente og at bygge Loven op paa en saadan Maade, at man opmuntres til Arbejde og Sparsommelighed og til Fremme af Selv-forsørgelsesvillien, som det ærede Medlem Hr. Krag talte om i Gaar, vel at mærke, naar man skal holde Loven indenfor nogen-lunde økonomisk forsvarlige Rammer. Det er meget vanskeligt. Jeg husker, hvordan f. Eks. „Morgenbladet“ under Behandlingen i Fjor rettede de voldsomste Angreb mod Københavns Kommunalbestyrelse, fordi den fradrog Legater og Understøttelser, som de gamle havde. Der kan man se, hvordan man, naar man møder det i det praktiske Liv, synes, at noget er urimeligt, medens man herinde paa en Maade staaer og agiterer med det, men jeg kan ikke tænke mig, at dette Punkt skal volde synderlige Vanskeligheder. Det vil vi sikkert nok kunne komme over. Jeg er i alt Fald meget